

ת"פ 43111/08/14 - פרקליטות מחוז מרכז נגד אפרים ברמלי, שלום ביטון, אברהם דואונל, רמי רמדאן, לירן אבוטבול, גריאס סאבא- בעניינו בלבד

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 43111-08-14 פרקליטות מחוז מרכז נ' ברמלי(עציר) ואח'
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

המאשימה	בעניין: פרקליטות מחוז מרכז ע"י ב"כ עו"ד טובי הראל נגד 1. אפרים ברמלי 2. שלום ביטון 3. אברהם דואונל 4. רמי רמדאן 5. לירן אבוטבול 6. גריאס סאבא- בעניינו בלבד הנאשמים
---------	--

הכרעת דין

בעניין הנאשם 6 בלבד

החלטתי לזכות את הנאשם מן האישום.

האישום

א. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ניסיון לקבלת דבר במרמה, לפי סעיף 315 רישא לחוק, וסיוע להתחזות כאחר, לפי סעיפים 441 רישא ו-31 לחוק.

ביחד עם הנאשם, נאשמו בכתב האישום עוד 5 אחרים, בעבירות דומות המהוות פרשייה, שעניינה הוא עבירות שבוצעו במטרה להערים על הרשויות הממונות על מבחני התיאוריה לנהיגה. כל אחת מן העבירות בוצעה על ידי הנאשם 1, אפרים ברמלי (להלן: ברמלי), ביחד עם מי מן האחרים.

העבירות המיוחסות לנאשם, מופיעות באישום הראשון בלבד, אך לשם הבהרת מלוא התמונה, אביא את כל תכנו של עמוד 1

כתב האישום:

ב. האישום הראשון מיוחס לברמלי ביחד עם הנאשם. נכתב כי ביום 23.6.14 נגזר דינו של ברמלי בבית המשפט לתעבורה ובין השאר הושת עליו עונש של מאסר בעבודות שרות, לריצוי החל מיום 22.7.14. במועד שאינו ידוע לתביעה, קשור עובר לאותו מועד, נבחן הנאשם במבחן רישוי עיוני (מבחן תיאוריה), ונכשל. במועד שאינו ידוע לתביעה, קשרו הנאשם וברמלי קשר, לפיו ברמלי ייגש למבחן התיאוריה תחת זהותו של הנאשם. במסגרת הקשר ולשם קידומו העביר הנאשם את תעודת הזהות שלו וכן טופס בקשה להיבחן במבחן התיאוריה, על שמו, לידי ברמלי. ביום 22.7.14, בשעה 14.00 לערך, נכנס ברמלי לסניף מבחני התיאוריה בכפר סבא, כשבידו הטופס על שם הנאשם וכן תעודת זהות מזויפת הנושאת את פרטיו של הנאשם, לצד תמונת עצמו, ביודעין. ברמלי פנה אל מנהלת הסניף והציג עצמו ככזב כנאשם, וביקש להיבחן, אך המנהלת חשדה בו והזעיקה את המשטרה. שוטרים שהגיעו הבחינו בברמלי וביקשו להזדהות, והוא הציג עצמו בפניהם כנאשם, תוך הצגת התעודה המזויפת. בעשותו כאמור, גם נמנע ברמלי מלהתייבב אצל הממונה על עבודות השרות, כנדרש.

האישום השני, מיוחס לברמלי ביחד עם הנאשם 2, ביטון. נכתב כי במועד שאינו ידוע לתביעה, קשרו ביטון ואדם אחר כי ביטון יבצע עבורו את מבחני התיאוריה, תחת שמו של האחר. במסגרת הקשר ולשם קידומו, העביר האחר את תעודת הזהות שלו וכן טופס בקשה להיבחן, על שמו, לידי ביטון. ביום 13.8.14, נכנס ביטון לסניף מבחני התיאוריה במודיעין ביחד עם המסמכים, וביקש להיבחן בשם האחר, אך משהתעורר חשדה של מנהלת הסניף, עזב את המקום. ביום 18.8.14, הגיעו ביטון וברמלי לסניף יחדיו. ביטון נכנס שוב להיבחן בשם האחר, אך המנהלת חשדה בו שוב, והזעיקה את המשטרה.

האישום השלישי מיוחס לברמלי ביחד עם הנאשם 4, רמדאן. נכתב כי ביום 19.10.10 נגזר דינו של ברמלי בבית המשפט לתעבורה, והוטלה עליו בין השאר פסילת רישיון למשך 75 חודשים. בנוסף, ביום 23.6.14, נגזרה עליו בבית המשפט לתעבורה, פסילה למשך 10 חודשים. עובר ליום 14.8.14 נבחן רמדאן במבחני התיאוריה ב-4 הזדמנויות ונכשל. עובר לאותו מועד, קשרו ברמלי ורמדאן קשר לפיו ברמלי ייבחן במבחני התיאוריה, בשמו של רמדאן. לצורך הקשר העביר רמדאן לידי ברמלי את תעודת הזהות שלו, וטופס בקשה להיבחן. ביום 14.8.14 הגיע ברמלי לסניף מבחני התיאוריה בראשון לציון, התייצג ככזב ונבחן על שם רמדאן, במרמה, אך נכשל. בהמשך, ביום 18.8.14 ניגש ברמלי שוב לסניף במודיעין, על מנת להיבחן על שם רמדאן. בהמשך, לאחר שעוכב על ידי המשטרה בהקשר לאישום הקודם ושוחרר, שב לסניף ונבחן ככזב תחת שמו של רמדאן. בסיום הבחינה נצפה כשהוא נוהג ברכב בהיותו פסול לנהיגה, בקרבת תחנת המשטרה, שם המתין לביטון שנחקר באותה שעה.

האישום הרביעי יוחס לברמלי ביחד עם הנאשם 3, דואנול. נכתב כי במועד שאינו ידוע לתביעה, קשרו השניים ביחד עם אחרים נוספים, טורבטי ובזרי, קשר לפיו ברמלי ייבחן בשמו של בזרי במבחני התיאוריה. לצורך קידום הקשר, נפגש בזרי עם דונאל בין התאריכים 10.8.14 עד 18.8.14, וסיכם עמו כי יעביר לידיו ₪ 9,000 בתמורה. מספר ימים לאחר מכן העביר בזרי את הסכום לידי דונאל, באמצעות טורבטי, וכן תעודת זהות שלו וטופס בקשה להיבחן. דונאל העביר את המסמכים לידי ברמלי. ביום 18.8.14 הגיע ברמלי לסניף מבחני התיאוריה במודיעין כשבידיו המסמכים.

האישום החמישי מיוחס לברמלי ביחד עם הנאשם 5, אבוטבול. נכתב כי במועד שאינו ידוע לתביעה, עובר ליום 13.8.14, קשרו השניים קשר לפיו ברמלי ייבחן תחת שמו של אבוטבול. לצורך קידום הקשר העביר אבוטבול לידי ברמלי טופס בקשה להיבחן. ביום 13.8.14 הגיע ברמלי לסניף מבחני התיאוריה בחיפה, התייצג ככזב ונבחן במרמה, אך נכשל. בהמשך, ביום 14.8.14, באותו סניף, נבחן אלמוני, שאינו אבוטבול, כשהוא מציג עצמו כאבוטבול, ועבר את המבחן בהצלחה.

ג. כל הנאשמים האחרים בחרו להודות בעובדות המיוחסות להם, ועניינם הסתיים זה מכבר. בעניינו של ברמלי נערך תיקון בכתב האישום במסגרת של הסדר טיעון, כך שנמחק לגביו האישום הרביעי, והוא יוחס לנאשם דונואל בלבד. ברמלי נדון לעונש מאסר אותו ריצה זה מכבר.

תשובת הנאשם לאישום

ד. הנאשם כפר באישום מכל וכל, וטען כי איננו מכיר את ברמלי. לטענתו, ככל הנראה גנב ברמלי את מסמכיו האישיים וניגש לבחינה בשמו, מטעמיו הוא, ללא ידיעת הנאשם.

מסד הראיות- מבט כללי

ה. עוד בתחילה הודיעה התביעה כי הראיות לאשמתו של הנאשם הן נסיבתיות בלבד, אך לטעמה, המסקנה היחידה, המתקבלת על הדעת, למול מארג הראיות, היא כי היה לנאשם עניין בכך שברמלי יבחן עבורו, והוא הנהנה האפשרי היחיד מכך. לפיכך, יש להרשיעו.

למען הנוחות, ניתן כבר עתה להסביר כי עמדת התביעה נשענת על צירופם של אלה:

- א. לנאשם לא היה רישיון נהיגה מעולם.
 - ב. הנאשם נבחן במבחני התיאוריה, עובר למועדים הרלוונטיים, ונכשל.
 - ג. ברמלי עסק בעבירות מרמה והתחזות בהקשר למבחני התיאוריה, באופן שיטתי, עבור אחרים באותה התקופה, ואף הורשע בעבירות אלה על פי הודאתו.
 - ד. אין מחלוקת על כך שתעודת זהות מזויפת של הנאשם וכן טופס בקשה להיבחן על שמו, נתפסו בידי ברמלי ביום 22.7.14, שעה שניסה להגשת למבחני התיאוריה, במרמה, בשמו של הנאשם.
- התביעה טוענת כי בשים לב לעובדות הללו, לא היה יכול להיות לברמלי כל מניע לגשת לבחינת התיאוריה על שם הנאשם, אלא לתועלתו של הנאשם, ולכן יש להסיק מכך כי הנאשם קשר עמו, לשם ביצוע הבחינה.
- ו. כאן יש להדגיש כי התביעה הכירה בחשיבות עדותו של ברמלי, ועל כן הודיעה על כוונתה להביאו כעד מטעמה, זאת לאחר שהסתיים משפטו. ואולם, בעת שעמד אצל דוכן העדים, שתק ברמלי שתיקה מלאה, וכל שאמר הוא כי בעניינו הוצג הסדר טיעון, שהוא נאמן לו.
- לאחר אותה שתיקה, הסתבר כי למעשה אין בידי התביעה כל עדות מפלילה כלפי הנאשם, אלא שלדעתה יש להרשיעו, על בסיס אמרת חוץ של ברמלי, ועל פי היסק מתוך הראיות, אשר לטענתה יכולות להוביל למסקנה היחידה בדבר אשמתו. לדעת התביעה לא קיים הסבר אחר לכך שברמלי זייף את תעודת הזהות של הנאשם, וניגש למבחני התיאוריה בשמו.
- ז. מנגד טוען הנאשם כי לא הובאה כל ראיה המפלילה אותו. לשיטתו, ברמלי מסר אמרות המנקות אותו מכל מעורבות בעבירות, ובנוסף, עולה כי היה לברמלי מניע להשתמש במסמכיו לצרכיו הוא, נוכח העובדה שהוא נפסל לנהיגה לפרק זמן ארוך ביותר של כ-7 שנים. במצב זה, טוען הנאשם כי המסקנה בדבר אשמתו אינה הכרחית כלל, אלא סביר יותר שברמלי גנב ממנו את המסמכים, והשתמש בהם לשם השגת רישיון במרמה, במטרה להקל על עצמו בנהיגה בתקופת הפסילה. לדעת הנאשם, צירופן של אמרות ברמלי ביחד עם העדר ראיות מפלילות

נוספות נגדו, מותר לכל הפחות ספק סביר באשמתו.

הנאשם התנגד באופן נחרץ להבאת ראיות לגבי מעשיו של ברמלי כעולה מן האישומים האחרים, וטען כי אין לאלה רלוונטיות בעניינו. ואולם בהמשך, לאחר שקבעתי כי לא אמנע מן התביעה הבאת כל ראיותיה, הושגה בין הצדדים הסכמה דיונית לפיה הוגשו מרבית הראיות בהסכמה, בכתב. לצד זה עמד הנאשם על רצונו לחקור את העדים אשר ביאזי ואלברט טוברטי, המעורבים באירועים נשוא אישום 4.

ח. לאחר שמיעת העדויות ועיון במוצגים שהוגשו, באתי לידי מסקנה לפיה לא הוכיחה התביעה את האישום.

להלן אפרט את הקשיים אשר הביאוני למסקנה זו, תוך התייחסות למסכת הראיות, אך בטרם כניסה לעובי הקורה, נחוצות מספר הערות.

הערות מקדימות

ט. הערה ראשונה- למקרא הודעותיו של ברמלי, ניתן להתרשם בבירור, כי בעת חקירתו היו גורמי החקירה סבורים שהוא אמנם גנב מן הנאשם את תעודת הזהות וטופס הבקשה להיבחן. ברמלי נשאל שאלות רבות בעניין זה, וכאמור, הודה בכך, אם כי בלשון רפה ובאופן לקוני. נסיבות אלה, כשלעצמן, מחייבות תשומת לב יתרה לגרסת הנאשם, שכל הנראה לא היתה תלושה מן המציאות אף לדעת החוקרים. למעלה מזה, לאחר בחינת מארג הראיות כפי שיובא להלן, התעוררה תמיהתי, מהו שהפך את הקערה על פיה, והוביל להגשת כתב אישום נגד הנאשם?

י. הערה שנייה- כאמור, בהסכמת הצדדים הוגשו ראיות רבות בכתב. אביע דעתי כבר עתה כי מרביתן של אלה (פרט ל-21, ת/23) לא יוכלו לסייע בהכרעה בעניינינו, שכן הן מלמדות על מעלליו של ברמלי, ביחד עם אחרים, ואין בהן כל ראיה לעניינו של הנאשם.

היות שאין מחלוקת על כי ברמלי עסק בעבירות מן הסוג הנדון באופן שיטתי, אינני מוצאת צורך לפרט טיבו של כל מסמך שהוגש. בקצרה אציין כי מן המסמכים עולה שברמלי עוכב על ידי המשטרה פעמיים. לראשונה, עוכב ביום 22.7.14, מועד בו ניסה להיבחן בשמו של הנאשם, אך ככל הנראה שוחרר לאחר זמן לא רב, שכן ביום 13.8.14 ניגש שוב להיבחן בשמו של אבוטבול, והמשיך במעשיו, עד שנעצר על ידי המשטרה, ביום 18.8.14, עת ניגש שוב להיבחן בשם של אחרים. באותו מועד נתפסו ברכבו מסמכים אישיים של המעורבים האחרים, אשר בשמם ביקש להיבחן, כמתואר בכתב האישום.

יא. הערה שלישית- גם עדויותיהם של טוברטי ובזרי, אשר שמם הוזכר באישום הרביעי, אינן יכולות לסייע לתביעה באופן ממשי. בקיצור נמרץ, טוברטי העיד כי בזרי הוא שכנו שהתקשה בעניין מבחני התיאוריה, והוא העביר לו מספר טלפון של ברמלי, ולאחר מכן, בזרי מסר לידיו מעטפה, והוא העביר אותה לידי דונואל, שמסר אותה לברמלי. לדבריו לא ידע שהמדובר בזיוף, אך הוא אישר כי בזרי אמר לו שהיו במעטפה 9,000 ₪. טוברטי אישר כי הוא עצמו הורשע בגין מעשיו. בזרי מצדו העיד כי נכשל במבחני התיאוריה כמה פעמים, והתייאש. לדבריו טוברטי פנה אליו ואמר לו שתמורת כסף, ניתן לקנות תיאוריה, ומישהו ילך לבחינה במקומו. לפי עדותו, שילם 9,000 ₪.

ברי כי עדויות אלה מלמדות רבות על מעשיו החמורים של ברמלי, אך אין בהן כדי ללמד במשהו על מה שאירע בינו לבין הנאשם.

יב. יוצא אפוא, כי מרכז הכובד של ראיות התביעה נשען על גרסאותיהם של ברמלי והנאשם, ולכך אפנה עתה.

עדותו של ברמלי ואמרותיו

יג. ברמלי נקרא לעדות מטעם התביעה, אך שמר על שתיקה מוחלטת. בפתח עדותו, הודיע כי אינו יודע מדוע הובא לעדות, וציין כי הגיע להסדר טיעון שהוא עומד מאחוריו, וכל שאלה נוספת מיותרת. לאחר מכן, סירב להשיב לשאלות אודות היכרותו עם הנאשם, נסיבות ההגעה להסדר הטיעון, וחלקם של מעורבים אחרים. גם לאחר שהוכרז כעד עוין, התמיד בשתיקתו וסירב להתייחס לכל עניין שהוא, לרבות התיקונים שנעשו בכתב האישום במסגרת אותו הסדר טיעון. כשנשאל אודות אמרותיו במהלך חקירת המשטרה, שב ואמר כי אינו זוכר ו/או כי אינו מעוניין להשיב, והוא עומד מאחורי הסדר הטיעון. תשובות זהות מסר גם כשנשאל אודות המניע שלו להיבחן במבחני התיאוריה בשמו של הנאשם, ואודות היותו נתון בפסילה לנהיגה באותה עת. על מנת לסבר את אוזן הקורא, אביא להלן קטע מייצג מעדותו (עמ' 46 לפרוטוקול):

ש. אתה מכיר את הנאשם שנמצא מאחוריק?

ת. עסקת הטיעון שלי מונחת מול בימ"ש. אין לי מה להוסיף.

ש. אני מרענן את זכרוך, מציג לך את כתב האישום, אתה מכיר אותו?

ת. מכיר אותו.

ש. מכיר אותו טוב?

ת. כן.

ש. האם הודיתי בכל האישומים?

ת. הודיתי בכל הסעיפים שנמצאים בעסקת הטיעון שלי.

ש. מה הקשר ביך ל בין הנאשם שיושב באולם?

ת. אין לי מה להוסיף.

ש. אשאל אותך בקשר אליך. על פי כתב האישום כמו שאמרת קודם ואישרת, למה בעצם נבחנת במבחן התאוריה?

ת. עוד פעם, אין לי מה להוסיף.

ש. בוא לא נדבר על הנאשם שכאן באולם אלא על נאשמים אחרים שנשפטו.

ת. אין לי מה להוסיף. גם הם נשפטו. כל אחד והעניין שלו.

ש. אז למה בעצם אתה נמנע מלדבר עליהם?

ת. אני כבר נשפטתי ועסקת הטיעון שלי כבר הודיתי בה ואין לי מה להוסיף, זהו.

סיכומי של דבר הוא שבעדותו לא עלה כל תוכן מפליל כלפי הנאשם.

יד. מטעם התביעה הוגשו בהסכמה ארבע הודעותיו של ברמלי בחקירתו, אך גם בהודעות לא מצאתי כל תוכן מפליל כלפי הנאשם.

למקרא ההודעות עולה כי רק שורות אחדות מתייחסות לעניינו של הנאשם, בעוד שמרבית החקירות נסובו אודות יתר החשדות כלפי ברמלי עצמו. למען הסדר הטוב, אביא את כל תוכן ההודעות הנוגע לנאשם:

בהודעה מיום 22.7.14 (ת/6), הודה כי הגיע לסניף מבחני התיאוריה באותו יום, אך טען כי אינו מכיר את הנאשם, פרט לפעם יחידה שראה אותו אצל חבר, שבוע קודם לכן. וכך נכתב בהודעה:

ש. הוא זה שמסר לך את תעודת הזהות שלו?

ת. לא.

ש. איך השגת אותה?

ת. היתה על השולחן לקחתי.

ש. בשלב זה אני מזהיר אותך שאתה חשוד גם בגניבה, בכך שגנבת את תעודת הזהות של סאבא וזייפת אותה... אתה מבין?

ת. כן.

ש. אתה רוצה להיוועץ בעו"ד?

ת. לא.

ש. למה גנבת את תעודת הזהות?

ת. שומר על זכות השתיקה.

ש. אתה יודע שזה אסור?

ת. שומר על זכות השתיקה.

ש. למה גנבת את תעודת הזהות?

ת. שומר על זכות השתיקה.

ש. האם סאבא נתן לך תעודת הזהות שלו?

ת. אמרתי כבר הכל.

ש. מי זייף את תעודת הזהות?

ת. שומר על זכות השתיקה...

בהודעה מיום 18.8.14 (ת/7), נחקר אודות החשד לכך שנהג בפסילה, ולא נאמרו דברים הקשורים לנאשם.

בהודעה מיום 25.8.14 (ת/9), נחקר אודות נהיגתו בפסילה, וכן אודות העבירות ביחד עם ביטון, ורמדאן, אך שמר על זכות השתיקה, או השיב "אין לי מה להגיד". לאחר מכן נשאל:

ש. אני אומר לך שגם ביום 22.7.14 אתה התחזית לאחר וניסית להיבחן תיאוריה במקום אחר, ונכנסת עם תעודה של סאבא ג'ריאס במשרד הרישוי בכפ"ס. תגובתך-

ת. אין לי מה להגיד.

ש. בתאריך 18.8.14 נתפסה ברשותך תעודת זהות וטופס ירוק על שם אשר בזרי, בזרי טוען ששילם כסף עבור זה שיעבירו אותו תיאוריה מבלי להיבחן באמצעות אדם אחר. תגובתך-

ת. לא מכיר....

ש. אתה רוצה להגיד עוד משהו פרט לכל מה שציינת?

ת. לא. אם יש מישהו שאומר שאני קשור אליו, מוכן למסדר זיהוי ומוכן לעימות.

בהודעה מיום 27.8.14 (ת/8), נחקר שוב אודות החשדות הקשורים לרמדאן, דואונל ובזרי, ושמר על זכות השתיקה. כשנשאל בהקשר לנאשם, השיב כך:

ש. של מי התמונה בתעודת הזהות שהצגת לשוטרים ולבוחנת ממשרד הרישוי ביום 22.7.14 (הערת חוקר: מציג לו צילום ת.ז ע"ש ג'ריאס סאבא)

ת. מה שאמרתי בכפ"ס ונחקרתי על זה.

ש. אני אומר לך שיש ראיות לכך שהתעודה הזאת מזויפת ואתה החלפת את התמונה לאחר שגנבת את התעודה עצמה מג'ריאס סאבא. תגובתך-

ת. נחקרתי כבר בכפ"ס..

ש. למה זייפת אותה?

ת. נחקרתי בכפ"ס.

ש. למה שיקרת לשוטרים ואמרת להם ששמך סאבא ובכך הכשלת אותם?

ת. לא אמרתי שום דבר. יצאנו מהמקום ונחקרתי בכפ"ס..

הנה כי כן, עוד בשלב החקירה, בחר ברמלי בדרך של שתיקה רועמת. יחד עם זאת, עולה באופן חד וברור כי במקרים

המועטים שענה תשובות של ממש, מסר תוכן המרחיק את הנאשם מכל קשר לעבירות.

טו. תוכן תשובותיו של ברמלי בעניינו של הנאשם מתבלט לרקע שתיקתו ביחס לכל יתר העניינים. בעצם, עיון בכל ההודעות מעלה כי ההקשר היחיד שבו מצא לנכון לחרוג ממנהגו השתקני ולמסור תשובה של ממש, היה ביחס לנאשם דווקא (ת/6): כשנשאל אודות נסיבות הגעתה של תעודת הזהות של הנאשם לידי, השיב כי הנאשם לא מסר לו את התעודה, אלא הוא לקח אותה כשהיתה מונחת על השולחן.

לדעתי, תשובה קונקרטית זו, המרחיקה את הנאשם מן העבירות, היא בעלת משקל רב, דווקא בשים לב לשתיקתו של ברמלי, ובאין הסבר נוגד מטעם התביעה, להרחקה זו. ויודגש, מטעם התביעה לא נטען בשום אופן כי היה לברמלי עניין כלשהו לחפות על הנאשם, בשלב החקירה, או בשלב המשפט.

טז. מסתבר כי אמרתו של ברמלי ב-ת/6, לא היתה הבלחה חד פעמית, אלא מדובר בגרסה עקבית, למן רגע עיכובו, כפי שעולה מדו"ח פעולה של השוטר וינשטיין, מיום 22.7.14 (ת/23). וינשטיין הגיע לסניף מבחני התיאוריה בכפ"ס, לפי קריאת המנהלת, שהתעורר חשדה כלפי ברמלי. כשהגיע למקום ושאל את ברמלי לשמו, טען תחילה שקוראים לו סאבא גיאס (כך במקור) והציג תעודת זהות, אך השוטר חשד כי התעודה מזויפת והודיע לו על עיכובו. כשהלך עם ברמלי לכיוון הניידת, שאל אותו שוב לשמו, וכך רשם:

"שאלתי אותו שנית אם זה הוא בתעודה, והנ"ל הודה בפניי שזה לא הוא, קוראים לו ברמלי והוא עשה זאת כיוון שרישיונו נפסל ואינו יכול לגשת לתיאוריה והוא רצה להוציא רישיון, במקביל טען שהוא לקח מהבחור, מסאבא גיאס שהוא מכיר אותו את תעודת הזהות שלו ללא ידיעתו..."

עולה אפוא, כי גרסתו הספונטנית הראשונה של ברמלי, בעת שעוכב על ידי המשטרה, היתה כזו שניקתה את הנאשם מכל חשד.

יז. התביעה לא היתה יכולה להתעלם מן הבעייתיות הרבה שבדברי ברמלי, אשר בכל גרסאותיו שלל מעורבות פלילית של הנאשם, במפורש או במשתמע. על כן, היא מפנה את בית המשפט לאמרת חוץ נוספת של ברמלי, ומבקשת להעדיפה על פני עדותו ואמרותיו בחקירתו. האמרה הנוספת, היא לא אחרת מאשר הודאתו בעבירות שבתיק זה, אשר נמסרה בפני כב' השופט קובו, בעת שנדון התיק בפניו, במסגרת דיוני המוקד הפלילי.

ואמנם, כעולה מן הפרוטוקול מיום 19.4.15, הודיעו ב"כ הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום ביחס לברמלי, כך שנמחק האישום הרביעי. לאחר מכן, הוא נתבקש למסור תשובתו לכתב האישום המתוקן, ואמר "אני מודה בכל עובדות כתב האישום המתוקן אשר הוקראו לי, למעט באישום הרביעי". מיד לאחר מכן, ניתנה הכרעת הדין בה הורשע, והטיעונים לעונש נדחו למועד אחר.

לדעת התביעה, יש להעדיף את אמרת ברמלי בפרוטוקול הנ"ל, על פני עדותו ויתר אמרותיו במשטרה, כיוון שרק היא מתיישבת עם היגיון הדברים, כעולה ממסכת הראיות.

לאחר שבחנתי את הטענה, אינני מקבלת אותה, ולהלן אסביר עמדתי.

יח. הלכה היא כי הודאתו של עד במשפטו, יכולה לשמש כאמרת חוץ, הניתנת להגשה כראיה במשפט בו הוא מעיד, מכוח סעיף 10א' לפקודת הראיות (ע"פ 141/84 מד"י נ' טובול (10.9.85)). בנוסף, נקבע כי גם מקום בו ניתנה הודיית העד במהלך אותו המשפט, בהיותו אחד הנאשמים שהודה ונסתיים משפטו, ולאחר מכן נקרא לעדות נגד

שותפו, ניתן לקבל את הודייתו כאמרת חוץ, שכן למעשה התוצאה של גזירת הדין לפי סעיף 155(א)(1) לחסד"פ, היא לכל דבר וענין, כאילו הופרד הדין של הנאשמים שהודו ונתקיים לגביהם הליך נפרד. נקבע כי העובדה שהכותרת והמספר של ההליך לגבי הנאשמים שהודו ודינם נגזר ולגבי הנאשמים האחרים שבקשר לבירור דינם נקראו הנאשמים הראשונים להעיד - הם זהים, אין בה כל נפקא מינה, שכן זהו ענין טכני בלבד (תפ"ח 280/83 מד"י נ' איסמעאיל (5.12.84); ע"פ (ת"א) 71169/03 כהן נ' מד"י (15.2.05)).

לפיכך, אמרתו של ברמלי בפני כב' השופט קובו, אשר בעקבותיה נגזר דינו, היא אמרת חוץ קבילה במשפטו של הנאשם, לפי סעיף 10א'. ואולם, בכך לא די, שכן כעת, בהתאם להוראת סעיף 10א(ג), יש לבחון מה משקלה של האמרה, והאם יש מקום להעדיף אותה על פני עדותו של ברמלי, ואמרתו במשטרה.

ט. לצורך הכרעה בשאלה האמורה, יש לשים לב לכך שההודיה נמסרה בדיון ונרשמה בפרוטוקול, במסגרת של הודעה על הסדר טיעון. ליתר דיוק, המדובר היה בהסדר טיעון שכלל צירוף תיקים, הפעלת מאסרים על תנאי והפקעה שיפוטית של עבודות שירות.

לדעתי, בנסיבות הללו, העובדות שעמדו במוקד הודייתו של ברמלי, לא היו קשורות בנאשם, שחלקו בכתב האישום מצומצם פי כמה וכמה מחלקו שלו, וניתן לשער כי כל מעייניו היו נתונים למשמעות הרשעתו, והעונשים שייגזרו עליו בגין צירוף התיקים. ספק רב בעיניי האם בכלל נתן ברמלי את דעתו למשמעות של הודייתו על פי נוסח כתב האישום, כך שהמעשים מיוחסים לו ביחד עם הנאשם, ולעובדה שבעצם ההודיה הוא "גורר" אחריו את הנאשם, בחינת "תמות נפשי עם פלישתים" (שופטים ט"ז,ל). הניסיון מלמד כי בעת עריכת צירוף תיקים בהיקף נרחב, כפי שנעשה בעניינו של ברמלי, מנוהל משא ומתן, המאפשר גמישות מוגבלת בלבד, מבחינת תיקון האישומים, ואין זה סביר להניח שהוא טרח להקדיש תשומת לב יתרה, או מאמץ ניכר להתמקחות על הנוסח הנוגע לנאשם דווקא, שהרי לא היה לו שום תמריץ ממשי לעשות כן.

בנוסף, יש לשים לב, כי בעניינם של יתר הנאשמים, לא היתה לברמלי כל סיבה לחשוש מהפללתם על ידי הודייתו, שהרי אף הם הודו זה מכבר בעבירות שיוחסו להם, ונגזר דינם עוד בטרם הוצג הסדר הטיעון בעניינו. בעצם, הנאשם הוא היחיד מבין הנאשמים, שבחר לכפור באישום, והדיונים המקדמיים בעניינו התקיימו במועדים נפרדים, כך שייתכן שברמלי לא היה מודע כלל, לכך שהנאשם כפר באישום, ואולי מטעם זה לא ייחס חשיבות להשלכות הודייתו באישום הראשון, כנוסחו.

לאור אלה, אני סבורה כי נסיבות הודייתו של ברמלי מחייבות התייחסות זהירה ביותר כלפיה, כאמרת חוץ המפלילה את הנאשם.

כ. אילו הובאו ראיות נוספות לאשמת הנאשם, מעבר להודייתו של ברמלי במשפטו, ייתכן בהחלט כי היה בכוחה של ההודיה לחזקן. כך למשל, אילו עמדו בפניי הודעות מפלילות שמסר ברמלי כנגד הנאשם במשטרה, נוטה הייתי להעדיף, בצירוף עם הודייתו, על פני עדותו השותקת. ואולם, כפי שהובהר, מצב הראיות בעניינו, שונה בתכלית, שכן לא קיימת גרסה בשרנית של ברמלי, שיש בה כדי להפליל או אף להפנות אצבע מאשימה כלפי הנאשם, אלא הודייתו הלקונית במשפטו, במסגרת של הסדר הטיעון, ניצבת לבדה.

בע"פ 4541/90 סלע נ' מד"י (31.12.90), אמר בית המשפט העליון:

שאלה אחרת היא מה משקלה של האמרה שנתן העד במשפטו, לצורך הוכחת אשמתו של הנאשם. אכן,
עמוד 9

נכרכות בין העובדות בהן הודה העד, גם עובדות המסבכות את הנאשם בעבירה, אולם לא עובדות אלה הן שעומדות במרכז הודייתו במשפטו. הודייתו סבה על העובדות המהוות עבירה לגביו, ולא בספיקי העובדות, מבחינתו, כפי שניסח מנסח כתב האישום.

ניסיון החיים מלמד כי מעייניו של הנאשם, בעת שהוא מודה בעובדות שבכתב האישום, נתונים כולם לעובדות שיחרצו את גורלו הוא, וספק רב הוא אם מודע הוא אותה שעה להשלכות הודייתו אל מחוץ למסגרת הדיון, וכי יעשה בעתיד שימוש בהודייתו כלפי אחרים. וכיוון שמרכז הכובד בהודייה, מבחינתו של הנאשם, בעובדות המביאות להרשעתו, ולא בטפל להן, שאין בהן להעלות או להוריד בעניינו, איני סבור כי יש ליתן משקל של ממש לאמרה זו כשהיא מוגשת כראיה במשפטו של אחר, ורואה אני לחשוש מקביעת ממצא מרשיע כנגד הנאשם רק על בסיס אמרה שניתנה בנסיבות אשר כאלה. מכאן כי גם אם ברור הוא כי ביטון "לא הודה בעובדות כתב האישום שלו (ת/ 29- סעיף 1) - לשוא", וכי "יש להאמין לנאשם 1 כי הוא אכן נשלח לרצות 15 שנות מאסר (צ"ל: 10 שנות מאסר) בגין המעשים המפורטים בת/ 29", כדבריו של השופט המלומד, הרי שדברים אלה יפים ככל שהם נוגעים לעובדות שהודה בהן ושהביאו להרשעתו הוא, ולא לעובדות חסרות משמעות להרשעתו, והנוגעות למערער.

ברוח זו, פסקו בתי המשפט לא פעם, כי הגם שהודיית עד במשפטו היא קבילה כאמרת חוץ במשפט שבו הוא נקרא לעדות, ניתן יהיה לבסס עליה הרשעה רק במידה שהיא נתמכת בראיות נוספות. בעניין זה, נקבע בע"פ 5905/04 סלומון נ' מד"י (9.10.07):

וכפי שצוין לעיל, גיימן ושייכמן הודו, כאמור, בעובדותיו של כתב אישום מתוקן שהוגש נגדם, ובין היתר, הם הודו בכך ש"רכשו" מסלומון את טניה, טטיאנה ושתי אלמוניות נוספות, וכן בכך ששייכמן נשלח למולדובה וכי סלומון ביקש ממנו להיפגש שם עם אנג'לה ובס לצורך "בדיקתן" של נשים שיועדו להגיע לארץ. כפי שקבע בית משפט קמא, הודאתם זו מהווה "אמרת חוץ" העומדת בתנאי הקבילות הקבועים בסעיף 10א לפקודת הראיות (ע"פ 4541/90 סלע נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 24.7.91). להלן: פרשת סלע; ד"נ 23/85 מדינת ישראל נ' טובול, פ"ד מב(4) 327, 309; ד' פלפל "אמרה של עד מחוץ לכותלי בית המשפט ו'דבר לחיזוקה' הפרקליט ל"ד 492, 488; על הראיות הנ"ל, חלק ראשון, בעמ' 326). נוכח כך שהודעות אלו לא היו הבסיס הראייתי הבלעדי להרשעה - אשר נסמכה, כאמור, על ראיות רבות נוספות - לא היה כל פגם בשימוש שעשה בהן בית משפט קמא.

אף במקרים אחרים מצאו בתי המשפט לנכון לבסס הרשעה על הודיית עד במשפטו, אך זאת רק לאחר שנמצאו ראיות מפלילות נוספות לחיזוקה (עניין סלע הנ"ל, וכן: רע"פ 1544/11 עאהד נ' מד"י (7.3.11); ת.פ (מרכז) 6366-07-09 מד"י נ' סער (14.11.11); תפ"ח (חי') 42731-07-12 מד"י נ' זאהדה (9.9.14).

כא.בשים לב לאמור, דעתי היא כי בעניין דנן, לא ניתן לייחס משקל של ממש להודאת ברמלי במשפטו, שכן לא הובאו ראיות לחיזוקה, אלא להיפך- ההודיה סותרת את יתר אמרותיו, בהן התייחס לחלקו של הנאשם באופן ישיר, ומסר גרסה המנקה אותו מכל חשד.

גרסת הנאשם ומחדלי חקירה

כב.הנאשם נחקר במשטרה פעמיים.

ביום 26.7.14 זומן למשטרה ונגבתה עדותו ללא אזהרה (ת/10). הנאשם נשאל האם יש עמו תעודת זהות, והשיב עמוד 10

שאיבד אותה. כשנשאל האם הודיע על כך, השיב שלא הודיע כי חשב שזה בבית או בעבודה, התחיל לחפש ולא מצא. לדבריו, היה בכוונתו להוציא חדשה, אך אז התקשרו מהמשטרה. לדבריו, איבד את התעודה שבועיים קודם לכן, בערך. כשהוצגה לו תמונת ברמלי, מסר שאינו מכיר אותו.

ביום 27.8.14 נחקר הנאשם תחת אזהרה (ת/11), ומסר כי אין לו רישיון נהיגה וכי ניגש בעבר פעם אחת למבחן התיאוריה בכפ"ס, ונכשל, חודש או חודשיים קודם לכן. לדבריו, כשיצא משם לביתו, אבדה תעודת הזהות שלו. הנאשם נשאל היכן טופס הבקשה להיבחן שמילא, והשיב כי הוא היה ביחד עם תעודת זהות והכל הלך לאיבוד, עד שהתקשרו מהמשטרה והזמינו אותו, כי מצאו מישהו שלקח ממנו בלי רשות. הנאשם אמר כי אינו מכיר את ברמלי, ולא זיהה אותו בתמונה. כשנשאל כמה זמן אחרי המבחן הבחין כי התעודה נעלמה, השיב כי היה זה כיומיים לאחר מכן.

כג. בעדותו, נותר הנאשם עקבי לשיטתו. לדבריו, הוא נבחן פעם יחידה במבחני התיאוריה, ונכשל. כשיצא מן הבחינה ההיא, היתה לו שקית מסמכים שבה החזיק את תעודת הזהות והטופס הירוק, והוא היה בלחץ, כיוון שנכשל, ולא שם לב היכן המסמכים. כשהגיע לביתו לא מצא את תעודת הזהות, והחל לחפשה בבית וברכב, אך לא מצא. לאחר מכן, התקשרו אליו מהמשטרה ושאלו אודות התעודה שלו. בהמשך, התייצב לחקירה כיומיים לאחר הבחינה, ונמסר לו כי מישהו ביצע עבירה באמצעות התעודה שלו. הנאשם שלל כל היכרות עם ברמלי, או עם אחד המעורבים האחרים.

בחקירה הנגדית נשאל הנאשם מדוע לא ניגש להוציא תעודת זהות חדשה מיד כשהבין שנעלמה, ומדוע לא הוציא טופס ירוק חדש, ולכן השיב כי חלפו רק יומיים עד ארבעה, וטרם ידע בוודאות שהמסמכים לא יימצאו, עד שהתקשרו מהמשטרה. ב"כ התביעה עימת אותו עם גרסתו בחקירה, שם מסר ביום 26.7.14, כי התעודה נעלמה לו שבועיים קודם לכן, ולא יומיים קודם לכן, ולכן השיב כי הוא אמר שנעלמה יומיים קודם לכן, והחוקר טעה. כשנשאל מדוע לא הזדרז לגשת שוב למבחן, בעוד המידע טרי בראשו, השיב שהיה עסוק מאד בעבודה, והתכוון להיבחן שוב בעתיד. כמו כן הוסיף כי גם כיום עדיין אין לו רישיון, ועתה הוא מתכוון להיבחן, כיוון שהוא עומד להתחתן.

כד. אין להתעלם מכך שעדות הנאשם מעלה קשיים, בנוגע למועדי השתלשלות העניינים. מחד, טען בהודעתו הראשונה (מיום 26.7.14), כי התעודה נעלמה שבועיים קודם לכן. מאידך, טען בעדותו, כי נכשל במבחן התיאוריה יומיים בלבד לפני שנקרא למשטרה, ומכאן שהחזיק במסמכים (לצורך המבחן) עד יומיים קודם לחקירתו. ואולם, גרסה אחרונה זו אינה מתקבלת על הדעת, היות שעוד ביום 22.7 (היינו- 4 ימים קודם לחקירתו), נתפסו המסמכים בידי ברמלי, מה שמלמד כי הנאשם יכול היה לגשת למבחן לכל המאוחר, ביום 22.7.14. בנוסף, בחקירתו השנייה, טען כי את המבחן ביצע חודש או חודשיים קודם ליום 27.8.14, אך לפי מועד חתימת רופא העיניים על טופס הבקשה, עולה כי לא ניגש למבחן לפני יום 2.7.14.

להגנתו של הנאשם יש לציין כי בשעה שנשאל אודות המועדים המדויקים, אמר שאינו זוכר במדויק, וביקש שלא יתפסוהו על מילתו (עמ' 65 ש' 31). בכל מקרה, גם אם יינתן משקל נכבד לסתירות הפנימיות שבגרסתו, לא אוכל להתעלם ממחדלה של התביעה, שתרם לחוסר הבהירות.

מטעם התביעה לא הוצגה כל ראיה בעניין המועד שבו נבחן הנאשם, אל נכון, אף כי לכאורה ניתן היה בקלות יתרה, לברר את המועד המדויק, מתוך רישומי משרד הרישוי. בהקשר זה, הוגשה בהסכמה הודעת עובד משרד התחבורה, יצחקי (ת/39), ממנה עולה כי משהוגשה בקשה להיבחן, נקלט הטופס לרבות תמונת הנבחן במחשבי המשרד והיא נשמרת שם, למשך כמה שנים, מה שמלמד כי ניתן היה להשיג את הראיה ללא קושי. בנוסף, לפי ת/20 נעשתה פנייה של המשטרה אל משרד הרישוי בבקשה לקבל את הפרטים הרשומים בעניינם של יתר המעורבים בפרשה, לרבות

תמונותיהם השמורות במאגר, אך הבקשה משום מה אינה מתייחסת אל הנאשם דנן.

היות שעל פי התרשמותי הנאשם הוא אדם פשוט, אשר ייתכן שאינו זוכר את המועדים המדויקים של ההתרחשויות, ולנוכח מחדלה של התביעה שהוביל לחסר ראייתי בנוגע למועד המבחן שבו נכשל, קשה לייחס לסתירות בגרסתו משקל של ממש.

כה. כאן המקום לציין כי למרבה הפליאה, בחומר הראיות לא מצויה כלל הוכחה של ממש לעצם העובדה שהנאשם ניגש למבחן התיאוריה ונכשל, ובעניין זה ניזונים אנו מהודאת פיו בלבד. חסר ראייתי זה, מעורר את הרושם שלא בוצעה חקירה כהלכה בעניינו של הנאשם, ונשאלת השאלה, כיצד התכוונה התביעה להוכיח את האישום בעניינו, אילו היה כופר גם בכך שנכשל בעבר.

כו. בכתב האישום נכתב כי הנאשם קשר עם ברמלי ולצורך קידום העביר לידי את תעודת הזהות שלו וכן טופס בקשה להיבחן, ואולם עובדות אלה לא הוכחו כלל, ולא הובא אף בדל ראיה לגביהן. למעשה, התביעה מבקשת כי בית המשפט יקבע שכך אירע, רק על סמך עצם תפיסת המסמכים בידי ברמלי, ואולם בכך אין כדי להוכיח קשירת קשר לביצוע פשע, ואף לא כדי לשלול את גרסת הנאשם, לפיה המסמכים נלקחו ללא ידיעתו.

כז. התביעה סבורה כי טענת הנאשם לפיה ברמלי התכוון להשתמש במסמכים שגנב ממנו, לצרכיו האישיים (של ברמלי), אינה הגיונית, וזאת כיוון שברמלי לא היה יכול להוציא רישיון נהיגה על שם הנאשם, בשום אופן, שעה שלא היה לנאשם רישיון נהיגה מעולם, מה שחייב את ברמלי לעבור גם מבחן מעשי (טסט) בשמו של הנאשם, כדי לקדם קבלת רישיון על שמו. לדעת התביעה, לא ייתכן כי כך התכוון ברמלי לפעול, היות שהמדובר בהשקעת משאבים בלתי סבירה, ומשכך, המסקנה המתבקשת היא כי התכוון לפעול עבור הנאשם ולא עבור עצמו.

טענה זו היא שובת לב, ויש בה היגיון פנימי מסוים, אלא שלא הוכח בשום אופן כי ברמלי אמנם ידע את הפרוצדורה הנדרשת לשם קבלת הרישיון. יתר על כן, מן הראיות עולה מסקנה הפוכה: אמנם ברמלי שתק בעדותו ואף לא ניתנה לנאשם ההזדמנות לחקרו בחקירה הנגדית, אך במצב זה יש לייחס משקל רב לדבריו בעת עיכובו ביום 22.7.14, שם אמר במפורש (ת/23), כי נטל את מסמכי הנאשם ללא ידיעתו, כיוון שרישיונו נפסל, ולא היה יכול לגשת למבחן התיאוריה, אך רצה להוציא רישיון. משמעות דבריו היא כי ללא כחל וסרק, היה בכוונתו להשתמש במסמכי הנאשם, לצרכי עצמו, בין אם היתה זו תכנית מחוכמת, או נואלת.

כח. לאחר תום שמיעת הסיכומים עתרה התביעה להתיר לה הבאת עד הזמה, מטעם משרד הרישוי, על מנת להוכיח את הפרוצדורה להוצאת רישיון, ואת הצורך במבחן מעשי, לאחר מבחן התיאוריה, כל זאת על מנת להוכיח כי גרסת הנאשם אינה הגיונית. לבקשה זו התנגד הנאשם, בטענה כי אילו היה מדובר בראיה חיונית לדעת התביעה, היה עליה להביאה מלכתחילה, ואין המדובר בעניין חדש שעלה במפתיע במהלך עדות הנאשם. כמו כן טען הנאשם כי אין בעדות המבוקשת כדי לשנות את המצב הראייתי ועל כן אין טעם להתירה. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה, קיבלתי את עמדת הנאשם, על שני נימוקיה, ודחיתי את הבקשה.

לדעתי, הבאת עדות אודות הליכי הרישוי בשלב המאוחר שלאחר שמיעת הסיכומים, ובשעה שעניין זה עלה באמרתו של ברמלי עוד בשלב החקירה, אינה מתקבלת על הדעת, ואינה עומדת בתנאי סעיף 165 לחסד"פ. תנאי מקדים להבאת עדות הזמה הוא כי העדות נדרשת בעניין שלא יכול היה התובע לצפותו מראש, ואילו בענייננו, היה גם היה על התביעה

לצפות מראש, כי גרסתו של ברמלי תעמוד במוקד המחלוקת.

על כל פנים, כפי שהראיתי לעיל, השאלה האם היתה תוחלת לתכניתו של ברמלי להשגת רישיון (או רישיון זמני) באמצעות מסמכי הנאשם, אינה שאלה רלוונטית, שהרי לא עניינו של ברמלי הוא העומד להכרעה, אלא עניינו של הנאשם, וכאן די בקיומו של ספק סביר, שמא פעל ברמלי בדרך האמורה (כפי שאישר בעצמו), לצרכיו שלו ולא למען הנאשם.

מן הטעמים הללו, סברתי כי אין מקום להתיר הבאת עדות ההזמה המבוקשת.

כט. עוד אציין כי לדעתי, העובדה שבעת עיכובו ביום 22.7.14 בחר ברמלי להציג עצמו בפני השוטר באמצעות תעודת הזהות המזויפת של הנאשם, יש בה כדי לחזק עד מאד את טענת הנאשם לפיה זייף ברמלי את התעודה, על מנת להשתמש בה לצרכיו, שהרי אלמלא כן, ניתן היה לצפות שיציג את התעודה, ולא יחמיר מצבו על ידי הצגתה בפני השוטר. אילו פעל כך, ייתכן שהיה מצליח להסיר מעצמו את החשד למרמה במבחני התיאוריה, ולא היה מסבך עצמו בעבירות זיוף. ואולם, ככל הנראה היה ברמלי מעוניין להשתמש באותה תעודה, והסתיר באמצעותה את זהותו האמיתית לצרכיו, ולא למען הנאשם.

ל. כללו של דבר, לצד קשיים מסוימים שעלו בגרסת הנאשם, אינני מוצאת לנכון לשלול אותה מכל וכל.

עדות שיטה?

לא. במהלך המשפט טענה התביעה כי יש לראות את מעשיו של ברמלי כשיטה, ולכן יש לדעתה חשיבות רבה בהצגת מלוא תמונת העבירות שביצע, על מנת להראות כי המקרה של הנאשם, מהווה חלק מאותה שיטה (עמ' 52 לפרוטוקול מיום 18.2.16). בעקבות טענת התביעה, אפשרתי לה הבאת מלוא ראיותיה, אשר רובן הוגשו כאמור, בכתב. ואולם, לאחר כל זאת, אני סבורה כי הטענה לקיומה של שיטה, לוקה בכמה קשיים מהותיים.

ראשית, הוכחתם של "שיטה" או "מעשים דומים" נועדה לבחון את מעשי הנאשם, על מנת להוכיח את זיהויו כמבצע העבירה או כדי לשלול את הטענה שהמעשה בוצע על ידו בתום לב או בשגגה, כל זאת בהסתמך על מעשים נוספים שביצע (ע"פ 6577/10 פלוני נ' מד"י (28.11.13)). לעומת זאת, בענייננו מבקשת התביעה להשתמש בכלי ראיתי זה, כלפי העד המרכזי מטעמה, ובכך כמובן אין כדי ללמד על אשמת הנאשם.

שנית, לא ברור מה הרבותא בהוכחת שיטתו של ברמלי, מה גם שזו אינה שנויה במחלוקת. אך ברור הוא כי הוכחת קיומו של דפוס עברייני אצלו, אין בה כדי לחזק את הראיות נגד הנאשם, אשר אף לשיטת התביעה, היה מעורב במעשה יחיד עמו, לכל היותר.

שלישית, גם מבחינה עובדתית, לא שוכנעתי כי המעשים המיוחסים לברמלי בהקשר לנאשם משתלבים במסכת הכללית, באופן המקיים דפוס אחיד, עד כדי הוכחת שיטה, או מעשים דומים. יש לשים לב לכך שלצורך קידום מטרותיו בנוגע לכל יתר המעורבים, הסתפק ברמלי בקבלת תעודת הזהות המקורית בצירוף טופס הבקשה להבחן, כעולה מרשימת המסמכים שנתפסו ברכבו ביום 18.8.14 (ת/14,15,18,29), ומנוסח כתב האישום. בשונה מכך, בעניינו של הנאשם טרח ברמלי לזייף את תעודת הזהות, על ידי הדבקת תמונת עצמו בתוכה (ת/40). אם לא די בכך, ברמלי גם עשה שימוש בפועל בתעודה המזויפת, והציג עצמו באמצעותה בפני שוטר. בהמשך לכך, אישר בפה מלא כי התכוון

להשתמש בתעודה כדי להשיג לעצמו רישיון למרות פסילתו. כל העובדות הללו אינן מאפשרות לטעון כי ההתנהלות בעניין מסמכי הנאשם היתה חלק משיטה או דפוס של ברמלי, אלא עולה דווקא התנהלות ייחודית ושונה.

לב. היבט נוסף המייחד את עניינו של הנאשם מצוי בכך שעל פי עדותו, הוא ניגש למבחן התיאוריה רק פעם אחת בעבר, בעוד שהמעורבים האחרים נכשלו במבחן כמה פעמים, בטרם פנו לעזרת ברמלי. היות שניסיון החיים מלמד כי כישלון במבחן התיאוריה הראשון אינו חריג, לא שוכנעתי שהיה לנאשם מניע לפנות לשרותיו של ברמלי, שמחירם היה גבוה ביותר (9,000 ₪ לפי עדות בזרי), כבר בשלב ההוא, בטרם ניסה להיבחן שוב, בעצמו.

לג. העולה מן האמור הוא כי בניגוד לעמדת התביעה, לא הוכח שהתקיימה "שיטה" בהתנהלות ברמלי והנאשם.

סיכום

לד. לאחר שהלכנו בדרך ארוכה, הסתבר כי הראיה העיקרית שיש לה גוון מפליל כלפי הנאשם, היא הודאתו של ברמלי במשפטו, שם הודה בכל עובדות כתב האישום המתוקן, ולמעשה, בתוך כך הודה גם בעובדות הכרוכות בנאשם.

ואולם, הראיתי כי ערכה של הודאה זו מוגבל ביותר, היות שאין המדובר בהודאה בשרנית המכוונת לעניינו של הנאשם דווקא, אלא בכזו שניתנה במסגרת של הסדר טיעון. כוחה של הודאה זו מתמעט עוד, שעה שהיא עומדת לבדה, מול יתר אמרותיו של ברמלי, הן בחקירתו והן במהלך המשפט, בהן נתבקש להתייחס אל חלקו של הנאשם באופן ישיר, אך ניקה אותו מכל חשד, או לכל הפחות מילא פיו מים לגביו.

בנוסף, ההודאה ניצבת מול גרסתו העקבית של הנאשם, לפיה נגנבו ממנו תעודת הזהות שלו וטופס הבקשה להיבחן, והגיעו לידי ברמלי שעשה בהם שימוש, לצרכיו.

לה. אני רואה עין בעין עם התביעה, בטענתה כי קשה להבין איזו תועלת ביקש ברמלי להשיג לעצמו באמצעות השימוש במסמכי הנאשם, ואולם, קושי זה, אין די בו על מנת לבסס את אחריותו בפלילים של הנאשם, בייחוד לאחר שברמלי שמר על שתיקה, ובכך מנע גם מן הנאשם את ההזדמנות לעמוד על כוונותיו (של ברמלי), ולנקות עצמו.

מעבר לכך, הוכח כי ברמלי זייף את תעודת הזהות של הנאשם והשתמש בה, במרמה, ובכך יש כדי לתמוך במסקנה האפשרית, שאמנם נטל את המסמכים, לשימוש, שלא בדיעת הנאשם.

לו. בע"פ 7653/11 ידען נ' מד"י (28.7.12) אמר בית המשפט העליון:

את דרכו של המשפט הפלילי מתווה התפיסה, כי יש לנקוט זהירות רבה בטרם הרשעתו של אדם, כשחלק בלתי נפרד מתפיסה זו היא ההכרה ב"מרחב טעות" הנוטה לטובת הנאשם. משמעות הדברים היא, כי גם כאשר גרסה מרשיעה נמצאת אמינה בעיני בית המשפט, הוא אינו רשאי להתעלם מתמיהות העולות ביחס לגרסה זו. עליו לנתח תמיהות אלה, ולבחון אם הן מגיעות כדי ספק סביר (ע"פ 281/82 אבו חצירא נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(3) 694, 673 (1983); 4971/02 זגורי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 615, 583 (2004);

ובע"פ 9809/08 לזרובסקי נ' מד"י (25.11.10) הגדיר בית המשפט את השאלות הרלוונטיות שעל בית המשפט להציב לעצמו, במקרה בו הובאו ראיות נסיבתיות בלבד:

"האם לאחר שמיעת המשפט, לרבות סיכומי הצדדים ושקילת מכלול הראיות בניסיון להגיע להכרעה ולקבוע ממצאים עובדתיים - עדיין קיימת סבירות, אף אם אינה גבוהה, כי הנאשם חף מפשע? האם הספק המקובל בי (בשופט השומע את התיק) סביר? ודוק, "סביר" - לא פחות מכך, אך גם לא יותר. בל נשכח, וליתר דיוק אין לשכוח, כי הספק הסביר נועד למקרה בו לאחר סיום הליך שמיעת הראיות ותהליך קביעת העובדות - המסקנה אינה ברורה. אף אם נוטות המאזניים לכיוון האשמה - לא די בכך במשפט הפלילי. ההיפך הוא הנכון. די בכך כדי לזכות אך לא להרשיע".

הדברים יפים לענייננו.

לז. דעתי היא כי לאחר שמיעת כל פרשת ההוכחות, המסקנה העולה אינה ברורה, וגרסת הנאשם נותרה אפשרית, לפיכך לא ניתן להרשיעו.

אשר על כן, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, ג' אלול תשע"ו, 06 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים